МИХАЙЛОВА О.Е., ад'юнкт
(Луганський державний університет внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка)

УДК 349.2

ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ СУТНОСТІ ПОНЯТТЯ «ТРУДЯЩИЙ-МІГРАНТ» НА МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОМУ РІВНІ ТА ЙОГО ПРАВОВИЙ СТАТУС

Стаття присвячена теоретичному дослідженню сутності поняття «трудящий-мігрант» на міжнародно-правовому рівні. Автором отримано висновки про те, що складність поняття «трудящий-мігрант» пояснюється різноманітністю всього спектра категорій, приналежність до яких залежить від правового статусу особи.

Ключові слова: *трудящий-мігрант; правовий статус; міжнародно-правовий рівень; міжнародна міграція робочої сили*

Статья посвящена теоретическому исследованию сущности понятия «трудящийся-мигрант» на международно-правовом уровне. Автором получены выводы о том, что сложность понятия «трудящийся-мигрант» объясняется разнообразием всего спектра категорий, принадлежность к которым зависит от правового статуса лица.

Ключевые слова: *трудящийся-мигрант; правовой статус; международно-правовой уровень; международная миграция рабочей силы*

The article is devoted to the theoretical research of the essence of the concept of "migrant worker" in the international legal level. The author canes to conclusion that the complexity of the concept of "migrant worker" due to a variety of whole range of categories, membership of which depends on the legal status of person.

Keywords: *migrant worker; legal status; international legal level; international migration of labour*

Аналіз національних та міжнародних документів, якими регулюються питання, пов'язані з міжнародною міграцією робочої сили, свідчить про відсутність єдиного погляду на визначення поняття «трудящий-мігрант».

Проблемам формування сутності поняття «трудящий-мігрант» на міжнародно-правовому рівні та визначення системи регулювання правового статусу трудящих-мігрантів присвячується велика кількість наукових праць. Так, окреслену проблему вивчали такі відомі дослідники, як Н.І. Карпачова, О. Київець, С.В. Максименко, О.А. Малиновська, А.М. Овсюк. Серед російських правознавців на особливу увагу заслуговують праці Є.О. Западнюк, В.О. Іонцева, С. Метельова, І.Є. Нежибецької, С.В. Рязанцева та М. Селівьорстової.

Формуванню визначення поняття «трудящий-мігрант» та аналізу сутності міжнародно-правового регулювання статусу трудящих-мігрантів присвячено наукове дослідження А.М. Овсюк «Міжнародно-правовий захист трудящих-мігрантів та їх дискримінація при капіталізмі». Окремі аспекти визначення системи регулювання правового статусу іммігрантів знайшли своє відображення у праці О.А. Малиновської «Деякі питання правового статусу іммігрантів в Україні (за матеріалами соціологічного дослідження)». Міжнародній трудовій міграції та її ролі в сучасному світі присвячена монографія С. Метельова «Міжнародна трудова міграція та нелегальна міграція в Росії», яка безпосередньо містить аналіз міжнародної трудової міграції та встановлює концептуальні підходи до визначення сутності поняття «трудящий-мігрант».

Метою статті є аналіз сутності поняття «трудящий-мігрант» на міжнародно-правовому рівні, з'ясування правового статусу цієї категорії осіб, що дозволить не тільки порівняти міжнародне та національне законодавство з цього питання, а й удосконалити національне законодавство.

З метою вірного та повного визначення поняття «трудящий-мігрант» необхідно звернути увагу на дві його головні складові, а саме на категорії «трудящий» та «мігрант». Під терміном «трудящий» слід розуміти учасника трудових відносин, який виступає суб'єктом трудового права та наділяється відповідним правовим статусом. Трудящий – це людина, яка займається трудовою діяльністю та забезпечує своє життя доходами, отриманими від здійснення трудової діяльності. Іншим не менш важливим терміном, який підлягає розгляду, є «мігрант». Так, на думку В.А. Іонцева, мігрант – це особа, яка здійснює міждержавне територіальне пересування (міграцію) зі зміною постійного місця проживання та роботи назавжди або на певний термін

(від одного дня до кількох років) [1, с. 396]. І.Є. Нежибецька пропонує таке визначення терміна «мігрант»: «це фізична особа, яка здійснює просторове переміщення та (або) фізична особа, що тимчасово перебуває за межами населеного пункту (країни) свого місця проживання» [2, с. 36]. Також необхідно дати визначення поняття мігранта (від лат. migrans, migrantis – переселенець; той, хто переселяється) як людини, яка із власної волі перетинає державний кордон з метою змінювання свого постійного місця проживання назавжди або на певний час [3, с. 14]. Трудовий мігрант – це людина, яка переміщується в іншу країну з метою найму на роботу до іноземної фізичної або юридичної особи [4, с. 14]. На сучасному етапі, як стверджує видатний російський науковець С. Метельов, майже кожен міжнародний мігрант є потенційним працівником, це стосується й нелегальних мігрантів [5, с. 23].

Велике значення для міжнародно-правового захисту іноземних працівників має правильне з'ясування змісту поняття та точне визначення на цій основі в міжнародних актах терміна «трудящий-мігрант» [6, с. 33].

Згідно з розробками Міжнародної організації праці виділяють кілька основних категорій мігрантів:

1. Сезонні робітники – мігранти – люди, що працюють у державі, яка не є їх власною державою, протягом певної частини року, тому що робота, яку вони виконують, залежить від сезонних умов;

2. Трудящі-мігранти, пов'язані з реалізацією проекту – трудящі-мігранти, допущені в державу працевлаштування на певний період для роботи виключно за певним проектом;

3. Трудящі-мігранти, які працюють за контрактом, що встановлює обмеження стосовно терміну зайнятості та типу роботи, виконуваної мігрантом;

4. Тимчасові трудящі-мігранти – люди, допущені в країну, яка не є їх власною країною, для виконання протягом обмеженого терміну певної професійної діяльності. Вони можуть змінювати роботодавців та відновлювати дозвіл на роботу без необхідності виїзду з країни працевлаштування;

5. Трудящі-мігранти, що влаштувалися – трудящі-мігранти, яким після перебування в країні працевлаштування протягом декількох років надається дозвіл на проживання (вид на проживання) в цій країні з невизначеним строком та дозвіл на роботу без особливих обмежень. Трудящим-мігрантам, що влаштувалися, не потрібно виїжджати з країни працевлаштування, коли у них немає роботи, і їм зазвичай надається право возз'єднання з членами сім'ї при виконанні деяких умов, що стосуються забезпеченості роботою та житлом;

6. Висококваліфіковані трудящі-мігранти – трудящі-мігранти, яким завдяки їх кваліфікації надається режим сприяння при допуску в країну, яка не є їх власною країною, а отже, на них поширюється менше обмежень щодо термінів перебування, зміни місця роботи та возз'єднання сім'ї [7, с. 36].

Висококваліфіковані трудові мігранти займають найбільш вигідну позицію у більшості країн світу. Так, навіть ті іноземні країни, які не мають намір залучати до праці трудящих-мігрантів, не відмовляють у прийнятті та працевлаштуванні висококваліфікованих працівників, адже їх кількість у багатьох країнах світу є обмеженою. Висококваліфіковані працівники отримують більше привілеїв та можливостей у працевлаштуванні й наданні місця проживання, ніж працівники з низьким рівнем кваліфікації.

Трудящі-мігранти належать до категорії тимчасових мігрантів, які мають дозвіл на роботу на певний термін. Так, деякі з них є сезонними працівниками, які займаються трудовою діяльністю за кордоном досить нетривалий час, в рамках кількох тижнів або місяців, інші – здійснюють трудову подорож за кордон кожного дня, витрачаючи при цьому невелику кількість часу, адже відстань від їх дому до іноземної країни доволі незначна. Однак слід зазначити, що ця категорія мігрантів має досить низький рівень соціального захисту. Так, трудящі-мігранти стикаються з особливими труднощами в галузі соціального забезпечення, оскільки права у цій галузі, як правило, пов'язані з періодами зайнятості, внесками або з проживанням у приймаючій країні [8, с. 95].

Слід звернути увагу на думку видатного англійського науковця П. Стокера, який дійшов висновку, що більшість прав робочих-іммігрантів було визначено на національному рівні, міжнародний закон, у свою чергу, тільки регулює відносини між державами та не стосується безпосередньо індивідуума, проте свого роду формою закону між націями може бути те, що кожна

держава має право вимагати, щоб права її громадян за кордоном поважалися [9, с. 80].

Н. Карпачова пропонує власну класифікацію усіх громадян України, які перебувають на території інших країн з метою працевлаштування, залежно від їхнього правового статусу:

- особи, які мають дозвіл на постійне проживання на території іноземної держави, що одночасно дає право і на безстрокове працевлаштування;
- особи, які мають тимчасовий дозвіл на перебування і на працевлаштування;
- особи, які на законних підставах тимчасово перебувають на території іноземної держави (на лікуванні, навчанні, з туристичними або приватними цілями) і нелегально працюють;
- особи, які перебувають на території іноземної держави нелегально і нелегально працюють [10, с. 60].

Конвенція ООН «Про захист прав всіх трудящих-мігрантів та членів їх сімей» від 18.12.1990 р. у ст. 2 встановлює такі категорії трудящих-мігрантів:

- прикордонний трудящий – трудящий-мігрант, який зберігає своє звичайне місце проживання в сусідній державі, до якого він зазвичай повертається щодня або принаймні один раз на тиждень;
- сезонний трудящий – трудящий-мігрант, робота якого за своїм характером залежить від сезонних умов та виконується тільки протягом частини року;
- моряк – трудящий-мігрант, найнятий для роботи на судні, зареєстрованому в державі, громадянином якої він або вона не є;
- трудящий, зайнятий на стаціонарній прибережній установці – трудящий-мігрант, найнятий на роботу на прибережній установці, що знаходиться під юрисдикцією держави, громадянином якої він або вона не є;
- трудящий, робота якого пов'язана з переїздами – трудящий-мігрант, який, зазвичай проживаючи в одній державі, внаслідок характеру своєї роботи змушений переїжджати до іншої держави або до держав на короткі періоди;
- трудящий на проекті – трудящий-мігрант, допущений в державу роботи за наймом на певний термін до роботи виключно за конкретним проектом, здійснюваним у цій державі його або її наймачем;
- трудящий цільового найму – трудящий-мігрант, який посланий його або її наймачем на обмежений та певний період часу в державу роботи за наймом для виконання конкретних функцій чи обов'язків; або який протягом обмеженого та певного періоду часу виконує роботу, що вимагає професійних, комерційних, технічних чи інших спеціальних навичок; або який на прохання його або її наймача в державі роботи за наймом виконує протягом обмеженого та певного періоду часу роботу, що має тимчасовий чи короткостроковий характер; та який повинен залишити державу роботи за наймом або після закінчення дозволеного періоду перебування, або раніше, якщо він чи вона більше не виконує цих конкретних функцій або обов'язків чи не займається цією роботою;
- трудящий, працюючий не за наймом – трудящий-мігрант, який займається діяльністю, що винагороджується, відмінною від роботи за договором найму, та який забезпечує за рахунок такої діяльності засоби свого існування, працюючи, як правило, самостійно або спільно з членами своєї сім'ї, а також будь-який інший трудящий-мігрант, визнаний трудящим, працюючим не за наймом, відповідно до чинного законодавства держави роботи за наймом або двосторонніми чи багатосторонніми угодами.

Певним недоліком наведеної класифікації можна вважати відсутність у ній незначних, але наявних категорій трудових мігрантів, а саме: дипломатичних працівників, співробітників посольств, місій та консульств, працівників міжнародних організацій, військовослужбовців та радників, домашніх працівників та прислугу [11, с. 38].

На думку О. Київець, до переліку осіб, що є трудящими-мігрантами, відповідно до Конвенції ООН «Про захист прав всіх трудящих-мігрантів та членів їх сімей» потрапляють особи, які працюють на роботодавця країни свого походження, але на території іншої країни, тому використовувати у цій Конвенції термін «іноземний працівник» було б доцільніше [12, с. 45].

Крім того, особливої уваги заслуговує Конвенція Міжнародної організації праці «Про зловживання в області міграції та про забезпечення трудящим-мігрантам рівності можливостей і ставлення» № 143 від 24 червня 1975 р. Названа Конвенція містить визначення поняття тру-

дящого-мігранта, під яким, згідно зі ст. 11, розуміється особа, яка мігрує або мігрувала з однієї країни до іншої з метою одержання будь-якої роботи, крім як за власний рахунок, і включає в себе будь-яку особу, яка законно в'їхала в країну як працівник-мігрант. Це положення також стосується трудящих прикордонних районів; артистів та представників вільних професій, які в'їхали в країну на короткі строки; моряків; осіб, які приїздять спеціально з метою одержання підготовки чи освіти; службовців установ чи підприємств, які здійснюють свою діяльність на території країни і які були тимчасово допущені в цю країну на прохання наймача для виконання спеціальних функцій та завдань на обмежений і встановлений період часу і зобов'язані виїхати з країни після виконання своїх функцій чи завдань (п. 2 ст. 11). Зазначена Конвенція та Рекомендація № 151 Міжнародної організації праці щодо працівників-мігрантів спрямовані, перш за все, на боротьбу зі зловживаннями у сфері міграції, забезпечення трудящим-мігрантам рівних можливостей і ставлення та умов, рівних тим, якими користуються громадяни країни.

У свою чергу, Конвенція Міжнародної організації праці «Про трудящих-мігрантів» (переглянута в 1949 р.) № 97 від 1 липня 1949 р. містить визначення поняття працівника-мігранта. Так, ст. 11 цієї Конвенції встановлює, що термін «працівник-мігрант» означає особу, яка мігрує з однієї країни в іншу з наміром отримати роботу інакше, ніж за власний рахунок, та охоплює будь-яку особу, яка визнається відповідно до закону працівником-мігрантом. На відміну від норм Конвенції ООН «Про захист прав всіх трудящих-мігрантів та членів їх сімей» від 18.12.1990 р., які включать до загальної категорії трудящих-мігрантів моряків та прикордонних трудящих, норми Конвенції Міжнародної організації праці «Про трудящих-мігрантів» № 97 не застосовуються до прикордонних працівників, осіб вільних професій та артистів, які в'їхали на короткий термін, та моряків. Конвенція Міжнародної організації праці «Про трудящих-мігрантів» № 97 та Рекомендація щодо працівників-мігрантів (переглянута в 1949 р.) № 86 складають основу визначення положення трудящих-мігрантів, вони забезпечують надання інформації трудящим-мігрантам з питань, пов'язаних із працевлаштуванням, умовами життя та праці в країні еміграції, з порядком повернення до країни свого походження.

Згідно з Конвенцією МОП № 97 про трудящих-мігрантів держави зобов'язуються: надавати безкоштовну допомогу мігрантам в наданні їм необхідної інформації через служби працевлаштування; вживати заходів проти пропаганди, що вводить в оману в питаннях імміграції та еміграції, щодо полегшення всіх стадій міграції – від'їзду, переміщення, прийому, організації медичних служб; дозволяти переказувати на батьківщину заробітну плату та заощадження [13, с. 35].

Слід погодитися з думкою С.В. Рязанцева, який дійшов висновку, що Конвенція ООН «Про захист прав всіх трудящих-мігрантів та членів їх сімей» від 18.12.1990 р., на відміну від Конвенції МОП «Про трудящих-мігрантів» № 97 від 1 липня 1949 р., обґрунтовано розширила рамки визначення «трудящого-мігранта», під яким розуміється «особа, яка займатиметься, займається чи займалась оплачуваною діяльністю в державі, громадянином якої вона не є» [11, с. 35]. Цим поняттям охоплюється широке коло трудових мігрантів.

Відповідно до Європейської конвенції про правовий статус трудящих-мігрантів від 24 листопада 1977 р., яка була підписана Україною 2 березня 2004 р. та ратифікована Верховною Радою України 16 березня 2007 р., під терміном «трудящий-мігрант» слід розуміти «громадянина Договірної сторони, якому інша Договірна сторона дозволила перебувати на її території для здійснення оплачуваної роботи» (ст. 1). Названа Конвенція, крім визначення поняття «трудящий-мігрант», містить також перелік осіб, до яких положення цієї Конвенції не застосовуються, тобто вона акцентує увагу на колі осіб, які не можуть належати до категорії трудящих-мігрантів. Так, ця категорія осіб визначається ст. 2 вищезгаданої Конвенції, згідно з якою до них належать:

- прикордонні працівники;
- актори, інші артисти естради й спортсмени, запрошені на короткий проміжок часу, а також особи вільної професії;
- моряки;
- особи, що отримують професійну підготовку;
- сезонні робітники; сезонні трудящі-мігранти;
- робітники, які є громадянами Договірної Сторони і виконують конкретну роботу на території іншої Договірної Сторони від імені підприємства, зареєстрований офіс якого знаходиться за межами території цієї Договірної сторони.

В Європейській конвенції про правовий статус трудящих-мігрантів (1977 р.) у ст. 2 дається також визначення поняттю «сезонні трудящі-мігранти», під якими розуміють осіб, які є громадянами однієї Договірної сторони й займаються на території іншої Договірної Сторони діяльністю, що залежить від пори року, на контрактній основі на визначений період або для виконання конкретно визначеної роботи.

Європейська конвенція про правовий статус трудящих-мігрантів від 24 листопада 1977 р. врегульовує принципові аспекти правового статусу трудящих-мігрантів, зокрема такі питання, як: працевлаштування, проходження медичного обстеження та професійних іспитів, відшкодування подорожніх витрат, оформлення посвідки на проживання та видачу дозволів на працевлаштування, гарантії возз'єднання сімей, безпеку праці, переказ грошових заощаджень, надання соціальної та медичної допомоги, завершення дії трудових угод, звільнення та повторне працевлаштування тощо [10, с. 64].

Конвенція ООН «Про захист прав всіх трудящих-мігрантів та членів їх сімей» від 18.12.1990 р., на відміну від Європейської конвенції про правовий статус трудящих-мігрантів від 24 листопада 1977 р., торкається всіх категорій трудових мігрантів, незалежно від їх правового статусу. Так, нею охоплюються як легальні, так і нелегальні трудові мігранти. Конвенція класифікує трудящих-мігрантів на дві групи: трудящі-мігранти, які не мають документів чи постійного статусу, і трудящі-мігранти, які мають документи чи постійний статус. Ця класифікація є важливою, тому що права, закріплені тільки за трудящими-мігрантами, що мають постійний статус чи документи, визначаються в Конвенції окремо [12, с. 46]. Нелегально працевлаштовані громадяни складають більшу кількість, ніж легальні працівники. Отже, нелегальні трудящі-мігранти знаходяться в складнішому становищі, ніж ті, які перебувають та працюють в іноземній країні легально. Тому питання їх захисту потребує нагального вирішення. Саме відсутність можливості захищати свої права самостійно та за допомогою державних органів влади змушує їх жити та працювати в тих умовах, які пропонує їм іноземна країна, навіть якщо ці умови є небезпечними та порушують основні права людини. Однак легальне перебування іноземців в країні не свого походження поряд із їх нелегальним працевлаштуванням не перешкоджає їм у користуванні усіма правами, що надаються у зв'язку з їх правовим статусом.

С.В. Максименко робить акцент на зареєстрованих трудових мігрантів, які складаються з двох категорій:

- тимчасові робітники – контрактники, як правило, некваліфіковані чи напівкваліфіковані, які перебувають у країні, що приймає, визначений період часу;
- тимчасові висококваліфіковані робітники, які переїжджають із країни до країни, оскільки працюють у транснаціональних компаніях та (або) на сільських підприємствах [3, с. 14].

У підсумку слід зазначити, що питання правильного усвідомлення значення головних понять, які регламентують міграційний рух робочої сили, а саме визначення термінів «трудова міграція» та «трудящий-мігрант», завжди викликало необхідність розгляду та аналізу з приводу першочергового значення не тільки для країни походження трудового мігранта, а й для країни-імпортера іноземної робочої сили.

Досягнути мети з приводу досконалого та вірного визначення поняття неможливо без належного розуміння його сутності та практичного застосування. Так, складність поняття «трудящий-мігрант» пояснюється різноманітністю всього спектра категорій, належність до яких залежить від правового статусу особи.

Список використаної літератури:

1. Ионцев В.А. Международная миграция населения: закономерности, проблемы, перспективы: Дис. … д-ра экон. наук. – М., 1999.
2. Нежибецкая И.Е. О соотношении международно-правового и внутригосударственного содержания понятия «мигрант» // Международное публичное и частное право. – 2007. – № 2. – С. 34-36.
3. Максименко С.В. Міграційна політика України: визначення понятійного апарату //Південноукраїнський правничий часопис. – 2007. – № 4. – С. 12-15.
4. Метелев С.Е. Международная трудовая миграция и нелегальная миграция в России: Монограф. – М., 2006.
5. Метелев С.Е. Международная трудовая миграция и ее роль в современном мире. – Омск, 2005.
6. Овсюк А.М. Международно-правовая защита трудящихся-мигрантов и их дискриминация при капитализме. – К., 1980.

7. Билсборроу Р.Е., Хьюго Г., Обераи А.С. и др. Статистика международной миграции: Рекомендации по совершенствованию систем сбора данных // Международное бюро труда / Пер. с англ. – М., 1999.
8. Селиверстова М. Мировая миграция: статистика, проблемы и решения. – М., 2007.
9. Стокер Питер. Работа иностранцев: Обзор международной миграции рабочей силы. – М., 1995.
10. Карпачова Н.І. Правовий статус українських трудових мігрантів та стан дотримання їхніх прав і свобод // Юридична Україна. – 2003. – № 5. – С. 60-68.
11. Рязанцев С.В. Трудовая миграция в странах СНГ и Балтии: тенденции, последствия, регулирование. – М., 2007.
12. Київець О. Міжнародно-правовий статус трудових мігрантів // Юридичний журнал. – 2004. – №4. – С. 42-47.
13. Западнюк Е.А. Миграция рабочей силы и международный рынок труда: институциональная регламентация / Под ред. Н.И. Ядевич. – М., 2007.

Надійшла до редакції 25.03.2011

ФІЛЯНІНА Л.А., викладач
(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

УДК 341.241.3

ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ЕКСТРАДИЦІЇ ВІДПОВІДНО ДО МІЖНАРОДНИХ ДОГОВОРІВ УКРАЇНИ ТА ДЕРЖАВ – УЧАСНИЦЬ СНД

Стаття присвячена дослідженню правових підстав проведення процедури екстрадиції відповідно до міжнародних договорів, укладених між Україною та державами-учасницями Співдружності Незалежних Держав. Запроваджено напрямки вдосконалення процедури екстрадиції.

Ключові слова: *видача особи, яка скоїла суспільно небезпечне діяння, підстава видачі, клопотання*

Статья посвящена исследованию правовых оснований проведения процедуры экстрадиции в соответствии с международными договорами, в которых принимает участие Украина в рамках Содружества Независимых Государств. Подготовлены предложения по усовершенствованию процедуры экстрадиции.

Ключевые слова: *выдача лица, которое совершило общественно опасное деяние, основания выдачи, ходатайство*

The article is devoted to research of legal grounds of realization of procedure of ex-tradition according to the international contracts in which Ukraine takes part within the framework of the Commonwealth of Independent States. Offers on improvement of procedure of ex-tradition are prepared.

Keywords: *distribution of the person which has made socially dangerous act, the bases of distribution, the petition*

Сучасне розширення зони вільної торгівлі між країнами, що удосконалено системою передачі інформації, лібералізацією міграційної політики та іншими факторами, сприяють переростанню внутрішньодержавної злочинності у міжнародну з обтяжуючими етнічними, політичними й іншими конфліктами.

Світова практика підтвердила, що правові засоби протидії злочинності не мали повного успіху, а єдиним можливим шляхом вирішення такої проблеми є інтеграція на договірній основі в умовах взаємності. У зв'язку з цим одним із суттєвих заходів ефективної протидії міжнародній злочинності є якісна правова регламентація взаємодії правоохоронних органів держав як на національному, так і на міжнародному рівнях.

Основний комплекс правових норм, який регулює відносини держав щодо надання правової допомоги, включаючи й видачу особи (екстрадицію), яка вчинила суспільно небезпечне діяння, складають норми, що належать до двосторонніх та багатосторонніх договорів. Перевага віддається створенню міцної основи для співробітництва держав шляхом встановлення взаємних правил поведінки, які можна перебачити.

Дослідженню питань надання правової допомоги у кримінальних справах, що включає видачу осіб, які вчинили суспільно небезпечне діяння, були присвячені праці таких вчених, як: В. Антипенко, В. Березняк, О. Виноградова, С. Вихрист, Л. Галенська, Н. Зелінська, І. Карпець, О. Копиленко, А. Маланюк, А. Мацко, Г. Мурашин, С. Нестеренко, Н. Сафаров та ін. Ними